

ת"פ 51362/03/17 - מדינת ישראל נגד ר ב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 51362-03-17 מדינת ישראל נ' ב

בפני
בעניין: כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ר ב

הנאשם

ב"כ המאשימה עו"ד תמר טופז שם טוב
ב"כ הנאשם עו"ד שאול עזרא
גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בשתי עבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), בעבירת היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין וברביבו עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. בתקופה הרלבנטית לאישום היו המתלוננת והנאשם בני זוג והמתלוננת ביקשה לנתק את יחסיה עם הנאשם, דבר שעורר בו תחושות כעס, שהתעצם לנוכח חשדו של הנאשם כי המתלוננת מבקשת לחדש קשר עם בן זוג קודם. על רקע זה אירעו במהלך השנים 2010-2011 שלושה אירועים, שבשניים מהם נקט הנאשם באלימות כלפי המתלוננת ובאחד כלפי רכוש.

באירוע הראשון הנאשם והמתלוננת חזרו מבילוי, ובדרך אמרה המתלוננת לנאשם, כי היא מבקשת להיפרד ממנו. הדבר עורר ויכוח, ובכניסה לדירתם הנאשם דחף את המתלוננת והיא נפלה ונגרם לה סימן כחול באזור השכם.

באירוע השני המתלוננת שבה ואמרה לנאשם כי היא מבקשת להיפרד ממנו והוא דחף אותה. היא נפלה וקיבלה מכה בראשה והתעלפה למשך מספר דקות. בעקבות אירוע זה נגרם לה סימן חבלה סמוך לעין.

באירוע השלישי, התגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, במהלכו המתלוננת שבה וביקשה מהנאשם לעזוב את הדירה, הנאשם צעק על המתלוננת, קילל אותה והטיח מאפרת זכוכית על הארון. המאפרה התנפצה ורסיסים ממנה פגעו במתלוננת ובנאשם ופצעו אותם.

לאורך תקופה זו, תגובות הנאשם לבקשותיה של המתלוננת להיפרד ממנו לוו באיומים, לפיהם אם יפרדו לא ייתן לה לחיות ואף יפגע בעצמו.

3. כתב האישום הוגש לראשונה ביום 19.5.13 במסגרת ת"פ 33868-05-13. באותו התיק התקיימו מספר דיונים בנוכחות הנאשם, אך לאחר יום 2.4.14 הפסיק הנאשם להתייצב לדיונים, לא אותר, ההליכים בעניינו הותלו, ולבסוף כתב האישום נמחק. כתב האישום הוגש מחדש ביום 23.3.17, לאחר איתורו של הנאשם.

4. הכרעת הדין בתיק הנוכחי ניתנה ביום 2.10.17. ב"כ הנאשם ביקש להורות על הכנת תסקיר מבחן בעניינו של הנאשם, ולנוכח הסכמת המאשימה, הוריתי על עריכת תסקיר כאמור. שירות המבחן הודיע, כי הנאשם הוזמן לפגישה שלוש פעמים אך לא התייצב לאף אחת מהפגישות שנקבעו ומשכך לא הוגש בעניינו תסקיר, ונדחתה בקשתו של הנאשם לדחות את שמיעת הטענות לעונש על מנת לתת לו הזדמנות נוספת להתייצב לפני שירות המבחן.

5. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע בעניינו של הנאשם מתחם עונש הולם שבין שמונה לעשרים חודשי מאסר בפועל ולגזור על הנאשם עונש בן עשרה חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, התחייבות ופיצוי למתלוננת, המצוי בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם. ב"כ המאשימה הדגישה את הערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם ואת הפגיעות שנגרמו למתלוננת.

6. ב"כ הנאשם הדגיש את העובדה כי הנאשם לא היה מעולם במאסר או במעצר, טען כי עמידתו של הנאשם על חפותו אינה יכולה להיחשב לנתון המצדיק החמרה בעונש ועתר לענישה צופת פני עתיד. ב"כ הנאשם הדגיש עוד את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, במהלכו הנאשם לא ביצע עבירה נוספת, טען כי לנאשם אין דפוסי התנהגות עבריינים או אלימים וכי היום הנאשם חי בזוגיות אחרת, אין לו קשר עם המתלוננת, אין להם ילדים משותפים והנתק ביניהם מוחלט. ב"כ הנאשם טען כי ענישה מחמירה עשויה לשבש את מהלך חייו התקין והנורמטיבי של הנאשם.

7. הנאשם בדברו האחרון תיאר כי הוא גרוש מזה כתשע שנים ואב לשלושה ילדים, בנו הבכור שירת כקצין בצה"ל ובתו הצעירה בת 13 שנים. עוד תיאר כי המתלוננת הגישה נגדו בעבר מספר תלונות. הנאשם הוסיף, כי כיום הוא נמצא בזוגיות אחרת הנמשכת למעלה משנתיים ועובד בחברה גדולה בתפקיד אחראי על תחזוקה ומנהל צוות של 22 אנשים. הנאשם טען כי הרשעתו בפלילים עשויה לפגוע בהמשך העסקתו וכי מאסר בפועל עשוי לגדוע את אורח חייו התקין, וביקש את רחמי בית המשפט.

מתחם העונש ההולם

8. הנאשם ביצע מספר עבירות אלימות ואימות בתוך פרק זמן של כשנה, אגב קשר זוגי עם המתלוננת. הגם שמדובר בשלושה מקרים שונים, משעה שמדובר בעבירות שבוצעו כלפי אותה מתלוננת ועלו אותו הרקע, יש להתייחס אל כלל האירועים כאל אירוע אחד, בגינו ייקבע מתחם עונש הולם אחד. איש מן הצדדים אף לא טען אחרת.

9. הערך החברתי שנפגע על ידי עבירות האלימות שביצע הנאשם הוא שלמות הגוף ותחושת הביטחון האישי של

אדם, ובפרט בתוך מערכת יחסים זוגית. עבירת האיומים פוגעת בזכותו של אדם לשלוות נפש, ביטחון אישי וחירות הפעולה.

10. מידת האלימות שבה נהג הנאשם כלפי המתלוננת אינה מינורית. בשנים מהמקרים נגרמו למתלוננת סימני חבלה בעקבות מעשיו של הנאשם, ובאחת ההזדמנויות היא אף נפלה והתעלפה.

11. ניתן להניח כי מעשיו של הנאשם בכל המקרים לא נבעו מתוך תכנון מוקדם, אלא שחמתו בערה בו לנוכח רצונה של המתלוננת להיפרד ממנו ועל רקע חשדו כי היא מעוניינת בחידוש קשר זוגי מהעבר. תחושות אלה הביאו את הנאשם בנקל לפגוע במתלוננת באופן פיזי, להשליך חפץ במקרה השלישי, ולאיים על המתלוננת שוב ושוב. עבירת ההיזק לרכוש שעבר הנאשם לא נועדה אך לצורך פגיעה ברכוש, אלא שבוצעה על אותו הרקע של רצון הנאשם למנוע מן המתלוננת לעזוב אותו, אשר הוביל לוויכוחים ולהתנהלות אלימה של הנאשם. מעשיו של הנאשם הפכו את מערכת היחסים הזוגית בינו לבין המתלוננת לרווית אימה ואילצו את המתלוננת להמשיך בזוגיות עם הנאשם גם כשהמתלוננת כבר לא רצתה עוד בזוגיות זו.

12. בחינת רמת הענישה הנוהגת בפסיקה מלמדת, כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים שכללו רכיב מוחשי של מאסר בפועל, ולכל הפחות- מאסר בעבודות שירות, לצד רכיבי ענישה נוספים. ראו למשל רע"פ 4140/10 אללה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 6.9.10); רע"פ 3629/11 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 18.5.11); רע"פ 757/14 אבו צאפי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 23.7.14); עפ"ג 7031-04-12 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 17.6.12); ת"פ (רח') 18779-10-12 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו 28.1.14)

13. לנוכח האמור לעיל, מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם נע בין שישה חודשי מאסר בעבודות שירות לבין שמונה- עשר חודשי מאסר בפועל, ולצדם עונשים נלווים בדמות מאסר מותנה, ובמקרים המתאימים גם קנס ופיצוי לנפגעי העבירה.

העונש המתאים לנאשם

14. הנאשם בן 46 גרוש ואב לשלושה ילדים, מנהל, לדבריו, מערכת יחסים זוגית חדשה, ואין לו כל קשר עם המתלוננת.

15. לחובתו של הנאשם רישום פלילי נוסף אחד. הגם שמדובר ברישום ללא הרשעה, הוא רלבנטי לענייננו, שכן מתייחס לעבירת תקיפת בת- זוג. לדברי הנאשם, גם התיק הנוסף נסוב על תקיפה של אותה מתלוננת. עם זאת יש לתת את הדעת לכך שהעבירה בתיק הנוסף בוצעה בשנת 2012, לאחר ביצוע העבירות בתיק הנוכחי, ועל כן, לקיומו של רישום פלילי נוסף יינתן משקל מדוד.

16. כאן המקום להזכיר כי מאז ביצוע העבירות ועד היום חלפו כ- 7-8 שנים. לנאשם יש חלק משמעותי בהימשכות ההליכים בשל החלטתו להפסיק ולהתייצב לדיונים, עד כדי כך שהתיק הפלילי נגדו הותלה ובהמשך נמחק. התנהלות זו מהווה שיקול לחומרא. עם זאת דומה שגם המאשימה לא נקטה במאמצים מספיקים לאיתור הנאשם, אשר במהלך תקופה זו הוסיף לגור בארץ, עבד בארץ ויש לו בני משפחה המתגוררים בארץ, ואף בכך יש להתחשב.

17. מובן כי לא ניתן לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שעמד על כך שתובאנה ראיות להוכחת אשמתו. עם זאת, הוא לא יזכה להקלות להן זוכה מי שמודה בביצוע העבירה. הודאה היא בעלת משמעות לא רק בהיבט של חסכון בזמן שיפוטי, אלא בעיקר בשל כך שהיא מגלמת בתוכה קבלת אחריות על המעשים. הימנעות מקבלת אחריות, יש בה כדי ללמד שהנאשם לא מבין את הפסול שבמעשיו והיא מקימה חשש שהוא ישוב לבצעם.

18. לא נעלמה מעיני העובדה שהנאשם והמתלוננת נפרדו ואינם בקשר עוד. הנאשם מנהל מערכת יחסים זוגית אחרת, ודפוסי התנהגותו עשויים לקבל ביטוי גם במסגרת זו. משכך יש לשקול בעניינו של הנאשם גם שיקולי הרתעה אישית שיבואו לביטוי בתוך מתחם העונש ההולם.

19. לנאשם ניתנו מספר הזדמנויות להתייצב בפני קצינת מבחן לצורך בחינת אפשרויות טיפול ושיקום. הנאשם בחר שלא לנצל הזדמנויות אלה ואף לא הובא כל נימוק להימנעותו מלהגיע לפגישות שנקבעו לו. התנהלותו מגלמת אמירה לפיה הוא אינו זקוק לטיפול ואינו מעוניין בו.

20. לזכות הנאשם אזקוף את משך התקופה הארוכה שבה לא ביצע עבירות נוספות וכן את העובדה שמנהל אורח חיים מתפקד מבחינה תעסוקתית ומשפחתית. אני ערה לכך שגזירת עונש בתוך מתחם העונש ההולם עשויה לפגוע בתעסוקתו של הנאשם, ואולם לא מצאתי כי עובדה זו יכולה להוות שיקול מכריע שיאיין את משקלם של יתר שיקולי הענישה שנמנו לעיל.

21. לנוכח האמור לעיל, מצאתי לגזור את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון, אך לא בתחתיתו, של מתחם העונש ההולם ואני גוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. שבעה חודשי מאסר בפועל.

ב. ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. חודשיים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון או עבירת איומים או עבירת היזק במזיד לרכוש.

עמוד 4

ד. פיצוי למתלוננת, עדת תביעה 1 בסך 800 ₪. הפיצוי
ישולם עד ליום 1.7.18.

22. המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

23. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ח' סיוון תשע"ח, 22 מאי 2018, בנוכחות הצדדים.